

Eski Radyo

– Nermin Kaçar · 27 Şubat 2010

Sanıyorum yaş ilerledikçe, insan anılarını daha çok hatırlıyor. O günleri yâd ediyor. Bende çok yaşıyorum bu durumu. Arkadaşlarla bir araya geldiğimizde eski günleri anıyoruz. İşyerimde daha önceden çalışıp emekli olan arkadaşlarımız aklımıza geldiğinde, onlarla yaşadığımız komik veya trajik olayları hatırlıyoruz. Sonra da içimizden derin bir şekilde " Ah o günler ah !" Diye geçiriyoruz. Bunu sadece ben değil, diğer arkadaşlarımın da aynı şekilde özlediğini hissediyorum.

Şöyle bir geriye doğru baktığımda, hakikaten arıyorum o zamanı. Ne değişti peki !

Değişen bizler miyiz ? Yoksa zamana göre mi değişmek zorunda kalıyoruz ?

Biraz daha gerilere gidersem, Annemin ve Babamın hatıralarından bana anlattıklarına....

Onlar daha farklı geliyor . Yokluğun hüküm sürdüğü dönemler olmalı. Babamın anlattığına göre, fakirlik had safhadaymış. Babamın ilkokula gittiği zamanlar. Öyle şimdiki gibi üç beş çift ayakkabıyı bırakın, tek çift kara lastikleri bile yokmuş. Deriden yapılmış " Çarık " adı verilen bir tür ayakkabı. Onları, gözlerine bakar gibi itinayla korurlarmış. Ben hiç görmedim. Bir defasında, evin dışında bırakmış, köpekleri de almış ve parçalamış. Tek çarığı da elinden gitmiş. Ayakları yalınayak kaldığı yetmezmiş gibi üstüne de dedemden dayak yemiş. O da sanırım çaresizlikten dövülmüş olmalı. Annemi zaten okula göndermemişler. Sırf kız çocuğu olduğu için. Anneannem, evdeki işleri yaptırmak için göndermemiş. Belki de okumanın hazzını bilmediği için ya da öyle gördüğü için. Annem, her defasında bu konudaki kızgınlığını ifade ederdi. Haklıydı da . İki dayımı göndermişler fakat annemi göndermemişler. O zamanlar, okuldan öğretmenler gelip tek tek öğrencileri topluyorlarmış fakat anneannem annemi odanın birine saklamış. Özellikle de bu kısmı hiç unutmamış annem.

Babam, fakirlik içinde kardelen gibi karların içinden çıkarak Adapazarı İline bağlı Arifiye Öğretmen okulunu kazanarak okumaya gitmiş. Bana anlattığına göre, defter alamazmış, bir önceki yıl kullandığı defterleri silerek, ertesi yıl tekrar yazarmış. Bu şekilde bitirmiş okulu. Öğretmen olarak atandığı zaman da, belki de hiçbirimizin görmediği eski radyodan almış ilk maaşıyla. Sevinçle köye getirmiş. O zamanlarda babamın babaannesi sağlamış. Tabii ki ilk defa görüyor. Fakirlik diz boyu. Üstelik köy yeri. Elektrik yirmi beş yıl önce geldi ben hatırlıyorum. Yedikleri tarhana çorbası, yanında başına yumruk salladıkları kuru soğan. Ekerlerse yiyecekler, ineğe çanağa bakarlarsa sütünü içecekler. Bu şekilde bir yaşam.

Babam heyecanla radyoyu yerleştirmiş derme çatma evin köşesine. Çalmaya başlayınca, büyük nine heyecanlanmış, belki de korkmuş. Babama,

" A oğul, bunca insanı eve niye doldurdun. Onlara ne yedirip içireceğiz. Kendi karnımızı zor doyuruyoruz. " Demiş. Babam, ona radyoyu anlatmış. Durumu kabul etmiş ama garanti aklının bir kenarında soru işareti kalmış olmalı. Nede olsa gavur icadı.

Babam, bunları anlatırken yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirirdi. Sanırım bu anılarını özellikle paylaşıyordu bizimle. Ulaşmayı istediğı şeylere kavuşmak için çok çaba sarf etmişti. Özellikle de o çarık ile ilgili anısını anlattığında, gözlerinin nemlendiğini ve yüzünde garip bir ifadenin yerleştiğini görmüştüm.

Şimdi diyeceksiniz ki bütün bunlar nereden aklına geldi diye. Nereden mi geldi ? Bir dizide seyrettiğim sahneden. Bir taraftan diziyi seyrettim, bir taraftan da bu yazıyı yazdım. (Hanımın çiftliği- Berber Reşit' in dükkanı sahnesi)

Dedelerim, ninelerim, annem, babam, benim kadar şanslı değillermiş. Benim bilgisayarım, televizyonum, cep telefonum, adını saymakla bitiremeyeceğim bir sürü elektronik eşyam var. Fakat onların nesi vardı ? Ya da şimdi onlar nerede ?

Elimizdekilerin değerini bilmek gerek dostlar ! Bırakın eşyayı, eşyaların sahiplerinin değerini bilmemiz gerek. Bizden sonraki nesil ise bizden daha şansız. Maddi değerleri en yüksek düzeyde olacak belki ama ya manevi değerler. Hepimizde sanırım büyüklerimizin bize anlattığı gibi bu anıları paylaşmamız gerekiyor. Geçmişimizi hatırlamalıyız ki, geleceğimiz de bizi hatırlasın.

Onlardan geriye bir tek anıları kalıyor. O anıları da unutursak ne kalacak onu bilmiyorum işte.